STAR WARS®

SITH – TRIBUL PIERDUT

PANTEONUL

JOHN JACKSON MILLER

JOHN JACKSON MILLER

STAR WARS

SITH – TRIBUL PIERDUT

PANTEONUL

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Jackson Miller
Lost Tribe of the Sith – Pantheon
2011

JOHN JACKSON MILLER

John Jackson Miller (n. 12 ianuarie 1968) este autor american de science-fiction, scriitor de benzi desenate şi comentator. Şi-a petrecut întreaga viaţă cufundat în lumea fanteziei şi a science fiction-ului. Este cunoscut pentru lucrările sale Star Wars, inclusiv bestsellerul Star Wars: Knight Errant, Star Wars: Lost Tribe of the Sith, seria sa de cărţi electronice cu peste un milion de descărcări.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Cu 3.000 de ani înainte de Bătălia de la Yavin

Timpul este o iubită – vechea zicală spunea: *iubita celor din Sith*. *Îi ispiteşte cu eternitatea şi apoi le taie legăturile şi îi lasă morţi*.

Privind în piscina reflectorizantă, Varner Hilts studie cea mai recentă cicatrice provocată de timp, singura sa relaţie pe termen lung. Nu, nu putea da vina pe vreun truc al luminii sau al apei poluate. Era ceva real. O crăpătură proaspătă pornea în linie dreaptă de la ochiul stâng spre tâmplă. Întorcând capul şi uitându-se mai atent, înjură. De ce nu exista cel puţin un rid asortat şi pe cealaltă parte? Timpul nu le avea deloc cu simetria. Hilts era pe cale să devină persoana cea mai lipsită de valoare din toată creaţia: un bătrân într-o societate Sith. Era marea ironie a Tribului de pe Kesh. Un om fără duşmani trăia mult, dar nu avea viitor. În virtutea meseriei lui unice, Hilts reuşise să supravieţuiască zecilor de ani de tumult – dar pentru ce? Ca să poată petrece încă treizeci de ani mergând pe lângă acelaşi bazin, observându-şi declinul în fiecare zi, în drum spre serviciu?

Ei bine, tradiţiile sunt importante, gândi Hilts. Îngenunchind deasupra reflexiei îşi duse mâna la faţă şi privi chiorâş. Încet, degetul său urmări crestătura cea nouă...

TROSC!

Piatra antică se rupse. Speriat, Hilts ridică privirea. Deasupra, o secţiune din apeductul suspendat al lui Tahv se deplasă şi cedă, rupându-se din suportul masiv.

— *Păstrătorule!*

Înainte ca Hilts să se poată îndrepta complet, o ceaţă purpurie apăru de pe alee. Bărbatul Keshiri se năpusti cu capul în burta lui Hilts, împingându-l înapoi. Plăcile gigantice de piatră se sparseră pe stradă, pulverizând marginea bazinului unde Hilts îngenunchease cu doar câteva clipe înainte. Întins pe spate pe trotuar, Hilts apelă la Forţă şi devie bucăţile de resturi de deasupra lui şi a salvatorului său. Dar nicio putere nu putea opri căderea sălbatică a apei care se revărsa din spărtură. Bărbatul Keshiri îl protejă pe Hilts cât putu de bine până când apa care curgea şi pietrele se potoliră. Tuşind, Hilts îşi recunoscu salvatorul.

— Încerci să te pui bine cu şeful, Jaye?

Se ridică în timp ce vorbea, scuturându-şi apa murdară din părul argintiu.

— Îmi pare rău că v-am împins, Stăpâne Hilts, se bâlbâi Keshiri. Eu treceam pe aici...

— Calmează-te. Hilts ştia că era o indicaţie inutilă, chiar dacă Jaye era în mod oficial sub comanda sa. Nativul cu faţa ca o lună nu avea mai multe şanse de relaxare decât avea Hilts să devină Mare Lord. E doar o zi normală în *Coroana lui Kesh*[1].

— E *îmbinarea*, spuse Jaye, ştergând pelerina superiorului. Ochii negri agitaţi scrutau linia, acum ruptă, de deasupra capitalei. Este semnul despre care v-am zis!

— Şi mi-ai tot spus. Hilts spionă mulţimea de oameni care se certau în apropierea secţiunii căzute a apeductului. Se pare că atribuirea vinei era singura industrie în creştere din Tahv. Trase de mâneca asistentului său. Hai să mergem la birou înainte ca cineva să decidă că *noi* l-am doborât pentru că am respirat prea tare!

* * *

În vremurile de la început, Sithul de pe Kesh îşi aştepta rândul la preluarea puterii, servindu-i temporar pe alţii, până când puteau revendica premiul. Pentru cei mai mulţi din acea

[1] Se face referire la capitala planetei (bijuteria coroanei).

eră mai simplă, structura de putere a lui Yaru Korsin cu Înalţi Lorzi, Lorzi şi *Cavalerişti*, funcţiona ca un mijloc pentru a-şi atinge scopul. Ierarhia supravieţuise pentru că servea scopurilor unui număr suficient de oameni – oameni cu puterea de a apăra sistemul împotriva celor care l-ar fi putut distruge. Timp de mai bine de o mie de ani după moartea fondatorului, Tribul prosperase.

Dar al doilea mileniu adusese necazuri neîncetate. Marele Lord Lillia Venn dispăruse cu mai bine de nouă sute de ani mai devreme în ceea ce localnicii Keshiri îşi aminteau, destul de neelocvent, ca fiind *Noaptea Meteoritului Răsturnat*. Asta prezisese, în mod sigur, o nenorocire pentru urmaşii celor de pe *Omen*. Aflând despre dispariţia ei, rivalii lui Venn i-au atacat mai întâi pe susţinătorii ei... şi apoi unul pe celălalt. Luptătorii învinşi au părăsit capitala şi au luat-o spre pustiuri, unde mulţi au găsit o cauză comună în lipsa de drepturi a sclavilor umani. Un număr din ce în ce mai mare de Sith i-au adunat în armatele lor pe Keshiri cei iubitori de pace. Timp de secole, facţiunile s-au unit suficient timp pentru a cuceri Tahv şi a ucide Marele Lord domnitor, pentru ca apoi să înceapă imediat să se lupte între ei. Forţa rebelă s-a rupt în două, apoi în douăzeci. Puterea Tribului îi otrăvea pe toţi cei care o gustau.

Cu un sfert de secol mai devreme, Hilts inventase un termen pentru acea epocă, care nu ceruse prea multă imaginaţie. *Epoca Putrezirii* era vizibilă pretutindeni. În urma asediilor succesive, străzile bogate din Tahv decăzuseră. Rămase neîngrijite, apeductele falnice s-au înfundat şi au deversat; calamitatea de azi-dimineaţă era un eveniment mult prea familiar. Departe, spre sud, Spira Sessal erupsese aşa cum nu o mai făcuse vreodată în memoria Keshirilor, declanşând o explozie atât de puternică încât o latură a marii arene, Korsinata, se prăbuşise. Era de parcă planeta însăşi lupta împotriva emigranţilor săi veniţi de departe.

Dar, amplasat într-un mic colţ al marmurei erodate a palatului, un singur loc rămăsese ferit de probleme: biroul *Păstrătorului*. În urma tuturor bătăliilor dintre Marii Lorzi şi cei ce li se opuneau, numai el rămăsese neatins. Nu pentru că cei din Sith s-ar fi temut de sacrilegiu. Biroul lui Varner Hilts, aflat în afara structurii tradiţionale de putere, fusese stabilit din vremea lui Nida Korsin pentru a furniza Tribului o înregistrare exactă a

timpurilor şi o arhivă istorică. Era o slujbă pe viaţă, în mare parte pentru că erau atât de puţini candidaţi interesaţi. Nimeni nu dorea munca *Păstrătorului*; singurii săi adepţii erau o cameră plină de funcţionari Keshiri, nepotriviţi pentru serviciu în armatele celorlalţi. Nu că Hilts fusese vreodată dorit. Fiind un istoric erudit, i se spusese de la început că, având în vedere abilităţile sale cu sabia de lumină, nu trebuia să-şi facă niciodată griji în privinţa vreunui aliat perfid. Nimeni nu va îndrăzni să stea lângă el, de teama unei dezmembrări accidentale. Trecând din anticameră în sala *mărgelelor*, Hilts auzi din nou clicăitul care îl întâmpinase jumătate din viaţă. Aşezaţi în genunchi într-un semicerc, Keshiri cu îmbrăcămintea maro lucrau cu sistemele portabile de numărare construite din scoici şi lăstari tineri de hejarbo. Hilts îşi scoase pelerina udă şi păşi prin cameră, abia întrebându-se la ce lucrau astăzi. Jaye îi ţinea pe *statisticieni* ocupaţi, în cea mai mare parte a timpului, calculând datele care se potriveau cu bucăţile de informaţii găsite de Hilts prin arhive. De multe ori se minunase de precizia lor. Pentru o specie care nu cunoscuse matematica de bază atunci când se prăbuşise *Omen*, Keshiri îmbrăţişaseră calculele la fel de mult ca şi celelalte arte ale lor.

Luând un abac de la un coleg de serviciu, Jaye îl urmă pe Hilts în atriul luminat de soare. Cu secole înainte, primul Mare Lord, Yaru Korsin, îl privise aici pe nepotul său Jariad cum se duelează – ştiind încă de pe atunci, bănuia Hilts, că Jariad plănuia să-l trădeze. Acum, camera era dominată de *Conducte*. Îngrijită în tăcere de fetele Keshiri îmbrăcate în haine maronii-gălbui, reţeaua falnică de flacoane de sticlă umplute cu pulbere păstrau timpul pentru Trib.

De parcă timpul putea fi îmbuteliat, gândi Hilts, scărpinându-şi o parte a feţei.

— Vreau să-mi pot vedea reflexia în ţevile alea, ordonă el. Nu trebuie să vă mai spun ce zi importantă se apropie.

Nu trebuia. Muncitoarele se apucară să lustruiască dispozitivul masiv cu mai multă râvnă, fiind atente să nu interfereze cu funcţionarea acestuia. Pentru prima dată în viaţa lor de tinere, vor avea vizitatori la locul lor de muncă. Niciun Mare Lord sau pretendent nu mai locuise în palat de şase sute de ani; arhitecţii lui Korsin îl concepuseră pentru frumuseţe, nu pentru apărare. *Ziua Testamentului* era singura dată când

clădirea primea vizitatori. La fiecare douăzeci şi cinci de ani, la aniversarea morţii lui Korsin, ascultătorii auzeau din nou testamentul său final. Acum cincizeci de ani, lui Hilts nu îi fusese permisă intrarea în palat pentru că era copil – dar ideea de a comunica cu trecutul îi captivase imaginaţia. Prin studiu şi trudă, se asigurase că, la următoarea Zi a Testamentului, el va fi cel care va gestiona evenimentul. Ziua se apropia din nou, ca o cometă. Dar palatul de acum era un loc mult mai neîngrijit, dincolo de puterile sale de a-l repara. Aruncând o privire la crăpăturile din ferestrele de sticlă afumată din tavan, Hilts pur şi simplu nu se putea simţi încântat.

Dar Jaye nu avea astfel de probleme.

— S-a confirmat, *Păstrătorule*! chiţăi Keshiriul, cu abacul tremurându-i în mână. Calculele mele despre *Conducte*...

— ...nu sunt importante acum, spuse Hilts, decât dacă intenţionezi să iei o cârpă şi să ajuţi la curăţarea lor. Le privi pe tinerele care munceau. Cel puţin unele părţi ale camerei vor arăta bine. Mai avem douăsprezece zile. Vom fi gata.

Funcţionarul îşi muşcă buza.

— Chiar putem fi pregătiţi? Asta... asta este o convergenţă mistică. Nu – este una *sfântă*.

Hilts îşi dădu ochii peste cap. Jaye nu numai că-şi iubea numerele, se şi temea de ele. Anul acesta *era* o premieră pentru Trib. Ziua Testamentului nu era singura comemorată – iar Yaru nu era singurul Korsin. Fiica sa Nida domnise pentru un record de şaptezeci şi nouă de ani după tatăl ei şi ridicarea ei ca Mare Lord era comemorată – la fiecare şaptezeci şi nouă de ani – pe terenul din afara palatului, cu un festival ce dura o lună. Nici chiar Hilts nu fusese prezent la ultimul festival.

— Nu vezi, *Păstrătorule*? Scoicile abacului se zguduiră când Jaye începu un alt calcul. Au trecut o mie nouă sute şaptezeci şi cinci de ani de când Marele Lord Korsin a părăsit această existenţă şi Nida l-a succedat, şi asta înseamnă de şaptezeci şi nouă de ori câte douăzeci şi cinci! Este pentru prima dată când *Ziua Testamentului* şi cea a *Ridicării lui Nida* au căzut vreodată în acelaşi an! Privind spre lateral, îşi coborî vocea într-o şoaptă. Prima dată, *dintotdeauna*.

— *Dintotdeauna!* Hilts îşi strânse tovarăşul violet pal de umeri cu o seriozitate batjocoritoare, făcându-l pe Jaye să-şi scape abacul pe podeaua de piatră. Deci, ce vrei să-mi spui – că

de data asta vom economisi vin! Hilts îl eliberă pe Jaye şi îl plesni uşor pe obraz. Nu mai avem nevoie de preziceri, Jaye. Avem una, sus pe munte[2], îţi aminteşti? Şi nimeni nu are voie să meargă acolo.

Hilts se îndreptă spre biroul său privat, lăsându-l pe asistent să se uite în gol la abac.

— Dar, *Păstrătorule*...

— Reacţionezi excesiv, Jaye.

— Dar cum rămâne cu ceea ce am aflat despre *Conducte*?

— Nu începe iar cu *asta*!

Hilts păşi în biroul său şi se uită uşurat la scaun. Da, ăsta era răspunsul. După o dimineaţă ca asta, ar fi o uşurare să stai în linişte şi să bei nişte...

Se auziră voci ridicate în afara atriumului. Trântindu-şi dezgustat paharul pe jumătate umplut pe birou, Hilts strigă peste umăr către agitaţie.

— Jaye, ţi-am spus să te linişteşti!

— Amuzant, răspunse o voce feminină. Tocmai i-am spus şi eu acelaşi lucru.

Când Hilts se întoarse, văzu o femeie îmbrăcată în negru, de aproape treizeci de ani, ţinând o sabie de lumină roşie strălucitoare chiar sub gâtul lui Jaye.

— Trebuie să vorbim, *Păstrătorule* – şi urăsc să fiu întreruptă, spuse ea privindu-l cu ochi aurii, vii de inteligenţă întunecată.

Avea aproape doi metri, fiind în mod clar mai înaltă decât Hilts. Avea părul roşu strălucitor, aranjat îngrijit, cu piele de un roz impecabil. S-ar fi descurcat bine la inspecţiile lui Seelah Korsin, cu secole în urmă, gândi Hilts. Şi asta însemna totul. Intrusa îl conduse pe Hilts înapoi în atrium, unde văzu alte şase femei îmbrăcate în mod similar – toate fiind exemplare perfecte ale umanităţii – ameninţându-i cu sabiile de lumină pe muncitorii înghesuiţi împreună.

— Mă cunoşti, bineînţeles, vorbi ea din nou

— Numai după reputaţie, spuse el, cu gâtul uscat. Nici măcar nu apucase să guste din băutură. Nu ies prea mult din birou.

---

[2] Se face referire la numele navei – *Omen* – care poate însemna prezicere, prevestire, semn bun.

— Pot observa asta. Femeia zâmbi cu afectare şi îşi dezactivă sabia de lumină. Sunt Iliana Merko. Şi acestea sunt colegele mele *Surori ale lui Seelah*.

— Nu cred că Seelah Korsin a avut surori, spuse Hilts, privind frumuseţile care-i păzeau pe Keshiri.

— *Surori* în spirit.

Iliana păşi încrezătoare înainte, zdrobind abacul lui Jaye sub picioare. Acesta era acum alături de ceilalţi, ghemuit la podeaua dar în siguranţă. Cu tocurile cizmei bocănind pe marmură, Iliana privi întrebătoare statuile din sticlă care încadrau atriul. Toate îi înfăţişau fie pe Yaru, fie pe Nida Korsin. Iliana nu păru încântată.

— Îmi pare rău, spuse Hilts. Au scos statuile lui Seelah după... după ce s-a întâmplat, atunci.

Presupuse că ea ştia despre lovitura de stat eşuată pe care Seelah o complotase cu Jariad împotriva soţului ei, Yaru. Pentru membrii facţiunii Ilianei, părea că se întâmplase ieri.

— Nu cred că au ţinut nici măcar vreo piesă cu Seelah.

— Nu sunt surprinsă. Nimeni nu i-a acordat doamnei noastre respectul pe care îl merita. *Ea* a fondat Tribul, ştii asta – nu aceşti trădători. Privind spre o reprezentare în sticlă a lui Yaru Korsin, expresia Ilianei se transformă în nedumerire. Chiar *aşa* arătase?

— Pe atunci, sculptorii Keshiri încă nu se dumiriseră cum să sculpteze drepţi ochii umani.

Hilts se îndreptă cu prudenţă spre ea. Femeia nu părea să se grăbească şi el alese să creadă că asta era bine pentru supravieţuirea sa. Dar, oricum nu avea cine să o întrerupă. Cine venea vreodată *aici*?

— Ştii de ce sunt aici, spuse ea, privindu-l.

— *Testamentul* va fi citit abia peste douăsprezece zile. De ce ai venit *acum*?

Ea veni rapid spre el.

— Trebuie să vorbim despre ceea ce spune Testamentul lui Korsin, spuse ea. Înainte să sosească ceilalţi.

Hilts nu se putu abţine să nu râdă.

— *Ştiţi* deja ce spune *Testamentul*. Toata lumea o ştie. A fost transcris de atâtea ori...

Iliana se repezi înainte, aprinzându-şi sabia de lumină şi punându-i vârful sub bărbia păroasă a *Păstrătorului*.

— Bineînţeles că ştim! Dar acum este ceva diferit. Această *Zi a Testamentului*, această lectură... Cumva, a devenit un *conclav*.

Ochii lui se îngustară.

— *Pacea Panteonului.*

— Exact.

Hilts înţelese brusc. Timp de secole, *Ziua Testamentului* şi citirea fusese singura dată când întreaga ierarhie a Tribului se întâlnea în pace sub un singur acoperiş – cel al atriului palatului – pentru a auzi cuvintele fondatorului decedat. Chiar şi după ce Sithul se despărţise, deferenţa faţă de marii lideri din trecut fusese suficientă pentru a aduce împreună, o dată, liderii diferitelor facţiuni. Nimeni nu îndrăznea să facă din întâlnire o oportunitate pentru haos; unii îl considerau acum pe Korsin aproape ca pe o fiinţă magică, capabilă influenţează evenimentele de dincolo de mormânt. Strămoşii lor *se ridicaseră în stele*.

— Toţi rivalii mei vor fi aici, spuse Iliana, încă ameninţându-l cu sabia de lumină. Unii cred că vor auzi în *Testament* suportul pentru cauza lor – o susţinere din partea unui om mort. Se uită înapoi la statuie şi rânji. Ei bine, ştim cu toţii ce *este* – un vechi discurs plictisitor recompensându-i pe aliaţii săi pentru că l-au ajutat să o împiedice pe Seelah.

Hilts înghiţi. Nu, Iliana şi aliatele ei nu ar găsi prea multe lucruri plăcute în cuvintele de moarte al lui Korsin. Liderul o menţionase pe Seelah doar pentru că o alungase. Unele dintre celelalte grupuri ar putea găsi în cuvintele lui Korsin un anumit sprijin pentru propriile revendicări ale puterii – dar nu şi *Surorile*.

— De aceea, bătrâne, vreau să *schimbi* ceea ce este în Testament. Iliana parcurse ultimii paşii rămaşi între ei şi privi în jos la *Păstrător*. Îi zâmbi. Schimbă-l – pentru a fi în favoarea *noastră*.

El îi susţinu privirea o clipă.

— Tu eşti serioasă.

— Foarte. Întorcându-se, se îndepărtă, stingându-şi din nou sabia de lumină. Eu te cunosc, Wilts...

— Vrei să spui *Hilts*.

— ...tu şi micii tăi muncitori de aici existaţi aici pentru a dezgropa lucruri lipsite de valoare. Ei bine, spuse ea întorcându-se, le vei dezvălui că ai descoperit *adevăratul Testament* – unul

care declară că Seelah şi cele care îi urmează astăzi învăţăturile sunt moştenitoarele legitime ale puterii pe Kesh.

Una dintre tovarăşele Ilianei scoase un sul şi îl împinse către Hilts. Desfăcându-l, se uită la el amuzat.

— Nu cred că asta va funcţiona.

— O, va funcţiona, spuse Iliana. Ceilalţi sunt superstiţioşi – cu toţi invocând unul sau altul dintre personajele istoriei noastre. Îi venerează pe strămoşii noştri născuţi în familii importante – şi au dreptate să o facă. Dar nu o respectă pe cea pe care ar trebui. Făcu un semn către pergamentul din mâinile lui Hilts. Asta se va schimba când îl vei citi pe *ăsta* în locul *Testamentului lui Korsin*. Cei mai naivi vor crede şi mă vor urma. Asta ar trebui să fie suficient.

Hilts expiră, abia înăbuşindu-şi un râs. O privea pe femeia atât de plină de energie şi pricepere – toate cheltuite fără niciun folos. *Nu, bineînţeles că ea nu are de unde să ştie*, gândi el. *E prea tânără*. Iliana se uită fix la el.

— Ce este?

— Îmi pare rău, spuse Hilts, arătând spre pergament. Admir iniţiativa ta, Iliana Merko. Dar există un motiv pentru care nimeni nu a mai încercat asta înainte. N-ai de unde să ştii, dacă nu ai mai fost aici la citirea testamentului – sau nu ai vorbit cu cineva care a fost.

— Despre ce vorbeşti?

Încet, pentru a nu le alarma, Hilts păşi în dreapta *Conductelor* şi se apropie de un piedestal acoperit.

— Vezi tu, nu eu citesc *Testamentul lui Korsin*. Niciodată nu citesc *Păstrătorii*.

Iliana îl privi, nedumerită, cum se întorcea cu ceva înfăşurat într-o ţesătură bogată.

— Atunci cine îl citeşte?

— *Yaru Korsin* o face.

Hilts trase pânza înapoi, dezvăluind un obiect mic în formă de piramidă. Un *dispozitiv* – într-un oraş care nu avea niciunul...

Capitolul 2

— Este... *uimitor*.

— Nu este bine, *Păstrătorule*.

— N-am spus că este, îi răspunse Hilts asistentului său. Dar tot este uimitor.

În timp ce soarele lui Kesh arunca primele raze asupra oraşului, Hilts şi Jaye priviră în jos din balcon spre terenul palatului. Nu văzuseră niciodată oraşul atât de viu. Un covor zvârcolit de oameni şi Keshiri acopereau ceea ce fusese cândva *Cercul Etern*, cu fiinţe care ridicau adăposturi portabile pentru protecţia împotriva ploilor vulcanice. Cei care sărbătoreau începuseră să se adune a doua zi după ce Iliana şi războinicele ei intraseră în palat, aglomerând locul, pregătindu-se pentru Festivalul *Ridicării lui Nida*. Niciunul dintre cetăţenii obişnuiţi nu avea voie să intre în palat pentru citirea Testamentului, dar asta nu părea să conteze.

— Asta-i o planetă care are nevoie de o petrecere, spuse Hilts.

— Vor un lider, răspunse Jaye. Ochii întunecaţi îşi ridicară privirea spre *Păstrător*. Asta am auzit-o pe Iliana spunând. Toţi oamenii speră că vor primi o îndrumare din cuvintele Marelui Lord.

Hilts chicoti.

— Ei bine, cel puţin vor fi cuvintele *lui*.

Aruncă o privire înapoi în palat, unde Iliana şi tovarăşele ei priveau stupefiate piramida ornamentată.

— Nu-şi vor da niciodată seama cum să o pornească.

Asta era adevărat, îşi aminti Hilts; el abia reuşise să o facă să meargă la ultima *Zi a Testamentului*, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Predecesorul său i-l descrisese ca fiind un dispozitiv de înregistrare şi îi spuse vechiul secret pentru activarea acestuia – dar fusese nevoie de patru încercări pentru ca Hilts să-l facă să meargă în ziua stabilită. Se întrebă dacă nu era ceva în regulă cu el. Va funcţiona anul ăsta? Nu conta. *El* jucase destul de bine în ultimele patru zile, gândi Hilts. Pentru a câştiga timp, o minţise pe Iliana că dispozitivul se activa doar în

Ziua Testamentului. Asta n-o împiedicase pe femeia arogantă să se joace cu el, fără folos – dar trucul îi adusese alinarea pe care o sperase. Împreună cu petrecăreţii, rivalii Ilianei intraseră în Tahv cu mult înainte de termen, atraşi în mod evident de rapoartele spionilor lor cum că *Surorile lui Seelah* atacaseră palatul. Acum, în tabără, fluturau steaguri ale *Korsiniţilor*, ale *Destinului de Aur*, ale *Forţei 57* şi a multor alte facţiuni. Avangarda lui Seelah se instalase în faţa intrării în palat, dar nu era clar cât timp puteau mai împiedica intrarea având în vedere numărul creştere al adversarilor. Cu opt zile rămase până la *Ziua Testamentului*, duşmanii de sânge s-au oprit de la violenţe, folosind în schimb adunarea publică în masă ca o şansă de a aduna prozeliţi. *Ridicarea lui Nida* devenise un festival al vorbelor fără rost.

— Caută un lider în grămada asta, spuse Hilts. Fie ca partea întunecată să ne ajute noi toţi.

— Conjuncţia, spuse Jaye.

Hilts se temu că era pe cale să asculte o altă rundă despre teoria lui Jaye şi despre ceea ce se întâmpla cu adevărat azi, când Keshiriul oftă şi se uită direct la el.

— *Păstrătorule*, nu voi înţelege deloc de ce nu ai încercat niciodată să conduci Tribul. Eşti mai înţelept în căile Protectorilor antici decât oricine.

— *Prea* înţelept, spuse Hilts, amuzat. Astea sunt zilele *nebunilor notorii*, prietene. Bărbaţii cunoscători ca noi nu pot ajunge departe.

— Dar Tribul ne învaţă că fiecare bărbat sau femeie liberă se poate ridica până la a deveni Marele Lord.

— Ceea ce este un lucru minunat dacă *eu* cred asta, spuse Hilts. Dar dacă o crezi *tu*, nu mai este la fel de bine. Şi dacă proştii ăia de acolo cred şi ei, continuă el, făcând semn către mulţime, atunci devine un lucru oribil. Oportunitatea ta se află în eşecul meu. Îi zâmbi. Şi care sunt aceste *învăţături ale Tribului*? Nimeni mai este de acord nici măcar cu ceea ce reprezintă Tribul.

Sistemul de şcolarizare fusese doar o altă victimă a răsturnării. Sub Korsin şi succesorii lui, oamenii lucraseră împreună. Dar, când indivizii căutaseră din ce în ce mai mult căi rapide către puterea solitară, societatea Sith – dacă se putea

numi aşa – se destrămase. Hilts îşi bătu palmele pe umărul tânărului său asistent.

— Nu, este prea târziu. La fel ca pentru Donellan, timpul a trecut pe lângă mine.

— Nu sunt de acord...

— Ascultă, Jaye. Când un bărbat mai bătrân îţi spune că ceva este adevărat, fie îl crezi, fie aprobi politicos din cap, spuse Hilts, îndepărtându-se de balustradă. Ultimul lucru pe care vrei să-l faci este să-l laşi fără credinţa în omniscienţa lui.

— Chiar dacă greşeşte?

— *Mai ales* dacă greşeşte. Se întoarse pentru a intra înapoi în palat. Şi apropo de proşti...

Înăuntru, Iliana continua să lovească uşor în mica piramidă. Mai rămăseseră doar două dintre tovarăşele ei, restul plecând să păzească intrarea.

— Dacă este un fel de dispozitiv de înregistrare, spuse Iliana, trebuie să aibă o sursă de putere. Poate un cristal Lignan.

— Dacă vei afla cum funcţionează, spuse Hilts, vei fi înregistrată în istorie.

Traversă încăperea spre o poziţie lipsită de ameninţare de lângă *Conducte*. După ce îi închisese muncitorii într-o altă cameră, Iliana îi ţinuse pe *Păstrător* şi pe asistentul său în imediata ei apropiere, gata să-i răspundă la întrebări. Hilts oricum nu trebuia să meargă nicăieri altundeva. Întreaga afacere devenise un spectacol amuzant – iar jucătorii, distractiv de urmărit.

O găsea pe Iliana fermecătoare, chiar dacă era complet coruptă şi necinstită. Hilts nu-şi luase niciodată o parteneră, parţial din cauza muncii sale, dar şi pentru că cei din Sith nu ştiau să împartă. Văzuse asta de multe ori în istorie: toată invidia şi comploturile, chiar şi în familii. Nu era de mirare că Yaru Korsin decretase că soţii sau soţiile Marilor Lorzi decedaţi trebuiau să fie condamnaţi la moarte. Otrava nu avea loc în dormitor.

Nu că Iliana ar fi ştiut asta. Acum, aşa cum o mai făcuse cu o zi înainte, Iliana se îndreptă spre el şi se uită în ochii lui cu o căldură bruscă.

— *Păstrătorule*, sigur nu există nicio modalitate de a vedea înregistrarea acum – sau de a o modifica?

Mâna ei înmănuşată se frecă uşor de braţul lui.

— Pe sângele lui Gloyd, fato! Sunt cel puţin de două ori mai în vârstă decât tine, spuse Hilts. Se uită la ea neîncrezător. *Tu chiar eşti o Soră a lui Seelah*.

Ea se retrase, holbându-se la el.

— Iar tu eşti un neg purulent bătrân!

— Acum *este* mai bine. Putem trece la fapte? Chiar dacă aş vrea, nu aş putea fi în stare să falsific mesajul aici. Şi nu vreau! Se întoarse de la ea şi făcu semn către picturile de pe pereţii atriului, care reprezentau sosirea călătorilor din ceruri. Acest dispozitiv este singura noastră legătură funcţională cu acel trecut, cu modul în care am ajuns să existăm. Nu l-aş altera nici dacă viaţa mea ar depinde de asta.

— Dar dacă ar fi viaţa altuia?

Hilts auzi şuierul ascuţit al activării sabiei de lumină a Ilianei. Întorcându-se cu precauţie, văzu că tovarăşele ei îl apucaseră de braţe pe Jaye.

— Haide, nu este nevoie de asta.

— Eu cred că este. Începe să demontezi dispozitivul, *Păstrătorule*. Şi în timp ce tu faci asta, spuse Iliana, noi vom dezmembra acest Keshiri. S-ar putea să mai rămână ceva din el, dacă vei lucra suficient de repede.

Ochii lui Hilts alternară între asistentul său care se zvârcolea panicat şi obiectul strălucitor. Nici nu ştia de unde să înceapă, dar trebuia să facă ceva. Cu reticenţă, luă în mână mica piramidă...

...şi aproape o scăpă când mai multe siluete căzură prin geamurile ferestrelor de deasupra, aterizând în atrium. Îmbrăcaţi în vechile haine din piele ale Patrulei *Celor Născuţi în Ceruri*, noii sosiţi atinseră suprafaţa de marmură în spatele celor care îl ţineau pe Jaye şi îşi aprinseră săbiile de lumină. În acelaşi timp, intrară mai multe dintre războinicele Ilianei aflate afară, care se retrăseseră sub atacul unei mulţimi de mizantropi cu aspect îngrozitor. Cu arma deja aprinsă, Iliana sări în apărarea aliatelor sale, eliberându-l pe Jaye, care se aruncă spre podeaua de la picioarele lui Hilts.

— Acum, băiete!

Ţinând tunica asistentului său într-o mână şi dispozitivul în cealaltă, Hilts se rostogoli spre *Conducte*, departe de luptă. În spatele lor, energia purpurie trosnea, tăind în carne de Sith. Îşi

dădu seama că erau *două* grupuri de agresori împotriva Ilianei. Recunoscându-i cine erau, Hilts înţelese ce trebuia să facă.

— Gunoi uman! ţipă Iliana cu furie în timp ce încrucişa sabia de lumină cu un monstru de femeie plină de cicatrice.

— Târfă trădătoare! ţipă un munte chel de mânie masculină, unul dintre cei cu armură de piele, veniţi de sus.

Ciocnindu-se, luptătorii păreau la fel de interesaţi să-şi insulte duşmanii ca şi să-i lovească. Atât de interesaţi, încât printre lovituri, aveau şansa să audă...

— Hei! Aici sus!

Capetele se întoarseră spre flacoanele falnice de sticlă aflate lângă zidul nordic. Hilts stătea agăţat de scara de întreţinere aflată lângă *Conducte*, cu un Jaye îngrozit, aflat pe treptele de dedesubt. Ţinând dispozitivul de înregistrare într-o mână, *Păstrătorul* înghiţi cu greu şi vorbi.

— Facţiuni de pe Kesh – *dragi invitaţi* – bine aţi venit. Hm... aţi venit cu toţii mai devreme.

Capitolul 3

Chiar era nevoie să spargă ferestrele, gândi Hilts. Îşi petrecuse treizeci de ani încercând să nu lase să se destrame porţiunea asta din palat. Bădăranii ăştia războinici tocmai îi dăduseră, pe el şi personalul său, înapoi cu încă treizeci de ani... asta dacă supravieţuiau acestei după-amiezi.

— Trebuie să spun că sunt surprins să vă văd pe toţi aici, spuse Hilts, mergând peste cioburi spre centrul camerei. Războinicii se îndepărtară unul de altul, dar îşi ţineau în continuare săbiile de lumină în faţă, lăsând doar puţin spaţiu între ei pentru el şi Jaye. Mai sunt opt zile până la *Ziua Testamentului*. Dar acesta *este* un palat. Cred că avem aici câteva camere în plus pentru voi...

— Taci, bătrâne! Femeia solidă cu păr negru şi cu cicatrici făcu un pas înainte şi arătă spre Iliana. Noi vrem să ştim de ce *este ea* aici!

Hilts se întoarse să le vadă pe Iliana şi pe tovarăşele ei, unele dintre ele sângerând în urma luptei, cu spatele la ţevile de nisip, gata pentru o luptă finală. Pe faţa Ilianei apăru o urmă de sfidare.

— Nu-i răspunde cretinei ăleia, Hilts!

— Tu nu ai voie să vorbeşti în acest loc, femeie! Bărbatul chel cu mustaţă neagră ieşi din gaşca îmbrăcată în piele şi făcu un gest nepoliticos spre Iliana. Casa lui Korsin nu a fost pentru Seelah – şi nu este nici pentru tine!

Văzând şirul de războinice din spatele Ilianei gata să se atace, Hilts păşi repede între ele şi uriaş.

— Tu – eşti din Liga Korsinită, corect?

— Sunt Korsin Bentado, spuse bărbatul cu cap strălucitor, vocea sa profundă tunând în cameră. Făcu câte un semn către ambele părţi. El este Korsin Vandoz, şi îl cunoşti pe Korsin Immera de la ultima lectură testamentară. Am venit, *Păstrătorule*, să sărbătorim vieţile lui Yaru şi Nida Korsin în acest moment măreţ şi celest. Sperăm că totul este pregătit...

— Ei bine, va...

— ...şi sperăm că le veţi putea arăta celor *induşi în eroare* dintre noi adevărul din *Testament*. Acela că liderul a venit de dincolo, că Tribul este corpul liderul şi că cei care pun în pericol corpul nu merită nici mila şi nici viaţa, spuse Bentado. Se uită cu reverenţă la statuia pe care o batjocorise Iliana şi îşi coborî capul. Unul devine totul şi toţi sunt unul. Korsin acum, Korsin pentru totdeauna.

— După cum spuneţi, zise Hilts.

Întorcându-se, aruncă o privire furişată spre Jaye şi clătină din cap. Hilts îi cunoştea foarte bine pe aceşti oameni. Un fost sclav fondase *Liga Korsinită* cu un secol în urmă, luându-şi numele de *Korsin* pentru el însuşi, separat de ierarhia Lorzilor. Emancipat, îşi modelase viaţa după cele ale primului Mare Lord şi a fiicei lui succesoare. După cum declara el, oricine era demn, putea aspira la viaţa lui Korsin, la fel ca el. Adepţii lui au luat-o ad literam şi, fiind Sith, *au decis* că pot la fel de uşor să adopte numele pentru ei înşişi. Ceea ce au făcut cu toţii, trecând peste plângerile fondatorului mişcări – şi, în cele din urmă, peste cadavrul său. Acum erau sute de auto-numiţi Korsin, de orice sex, scandând mantre şi declarându-şi în faţa mulţimii largi imperiile personale. Dacă porneai o conversaţie cu un Korsinit însemna să rişti moartea prin disonanţă cognitivă.

— Eu tot vreau să ştiu de ce... *femeii* ăsteia i s-a permis să intre aici!

Femeia cu faţa cicatricizată lovi cu palma goală în umărul lui Hilts şi îl răsuci spre ea. Hilts îşi dădu seama cu o tresărire că mâna avea doar trei degete unite printr-o membrană.

— Eşti din *Forţa 57*, presupun.

— Evident!

Tovarăşii ei se împingeau în spate, mârâind sălbatic. Hilts văzu că femeia Neera era, de fapt, cea mai puţin groaznică din toată grămada. Nu se ştiau prea multe despre cei 57 originali; Seelah Korsin luase în mod evident măsuri pentru a şterge din memorie existenţa acelei facţiuni. Dar poveştile Keshirilor spuneau despre acei primi membri ai echipajului lui *Omen* ca fiind deformaţi cumva, opuşi exemplarelor umane perfecte ale lui Seelah. *Forţa 57* modernă avea mult mai mult de cincizeci şi şapte de membri. Uitându-se la aliaţii femeii Neera, Hilts se întrebă dacă fiecare om deformat care trăia pe Kesh îşi găsise loc în rândurile lor. Erau uşor de deosebit când se aventurau pe

lângă capitală; chiar şi cei mai puţin însemnaţi la naştere aveau zeci de cicatrici auto-provocate.

Cincizeci şi şapte, îşi imagină Hilts, deşi avea nu avusese niciodată ocazia sau dorinţa de a-i număra.

— Seelah i-a alungat pe ai noştri, ca să obţină perfecţiunea ei fericită, ţipă femeia Neera, făcând un gest către pereţi. Acest loc este dezgustător! Vezi cine lipseşte din aceste tablouri, nu-i aşa? Unde este Ravilan, liderul *Celor Diferiţi*? De ce, nici măcar nu s-au obosit să-l arate pe Gloyd – cel pe care Korsin îl lăsaseră să trăiască, ca un animal de companie! Scuipă pe marmură. Preţiosului vostru *Panteon* îi lipsesc nişte membri!

— Şi ţie îţi lipsesc câteva membre! strigă Iliana. Seelah a avut dreptate să-i elimine pe cei cu defecte! Şi noi o vom face din nou!

Surorile înaintară... dar Hilts le blocă drumul.

— Oameni buni! Privind în spate, Hilts văzu că triunghiul său de pământ neutru se micşorase. Ăsta nu este locul pentru aşa ceva!

— Ai perfectă dreptate, *Păstrătorule*, spuse Korsin Bentado, strângând elemente de fixare ale mănuşii mâinii în care avea sabia de lumină. Cei care mânjesc acest loc trebuie să plătească penalizarea. Vom termina această bătălie aici şi acum – şi apoi afară, unde sunt adunate celelalte facţiuni. Sângele va sfinţi acest loc. *Liga Korsinită* va fi triumfătoare – şi în opt zile, doar noi vom auzi binecuvântările lui Yaru Korsin.

Ascunzându-se pe după stăpânul său, Jaye chiţăi.

— Dar acolo sunt mii de oameni!

— Dacă aşa este necesar...

— Dar nu *trebuie* să fie aşa! strigă Hilts. Amintindu-şi de mica piramidă, o ridică în aer. Sunteţi aici pentru lectură. Am putea să o facem acum!

Iliana se holbă la el.

— Ai spus că se activează doar în *Ziua Testamentului*!

Hilts se uită înapoi spre ea şi ridică din umeri.

— Sunt un Sith. Am minţit.

— Liga nu va accepta citirea *Testamentului* în nicio altă zi în afară de ziua aniversării, spuse Bentado, cu ochii aurii privind pe sub sprâncenele negre stufoase. Vrei să fii marcat ca eretic, *Păstrătorule*, la fel ca ceilalţi? Linia începu să se mişte din nou în spatele lui. Îl vom asculta pe fondator peste opt zile – *singuri*!

Văzând cum luptătorii avansau, Hilts îl simţi pe Jaye lipindu-se strâns de el. Făcu legătura într-o clipită. *Opt zile*.

— Jaye! Calculele tale! Trăgând capul Keshiriului de la pieptul său, Hilts strigă imperios. Calculele tale despre *Conducte*!

Asistentul ridică privirea, cu lacrimile de panică curgându-i libere.

— Acum? Dar ai spus că nimeni nu va fi interesat de...

— Acum, Jaye! răcni el. *Spune-le!*

Tremurând de groază, micul Keshiri îşi eliberă stăpânul şi se adresă adunării.

— Cerşind iertările Lorzilor...

— Nu suntem toţii Lorzi, Keshiri!

Jaye aproape căzu la răspunsul femeii Neera. Ochii lui negri, umili se îndreptară înapoi către Hilts, care strigă imperios:

— *Spune-le!*

— Vă cer iertări, dar când au aterizat *Protectorii*, au adus cu ei şi Calendarul lor standard, pe care Keshiri l-au adoptat, indiferent de mărimea diferită a zilei şi anului nostru...

O altă sabie de lumină se aprinse în mulţime.

— ...şi ne-am calibrat *Conductele* după crono-ul vostru magic, de la bordul lui *Omen*. Când templul de pe munte a fost sigilat şi *Omen* a fost abandonată, purtătorii au adus aici Conductele, păstrând în continuare timpul...

Se aprinseră încă două săbii de lumină şi se auzi mai multă mişcare.

— ...dar am descoperit cu ani în urmă că nisipul nu curge prin ţevi cu aceeaşi viteză pe continent ca şi pe munte. Cu energia roşie strălucindu-i în faţă, Jaye înghiţi în sec. Se mişcă mai lent.

Bentado ridică arma – şi o sprânceană.

— Cu cât e mai lent?

— Cu o secundă, spuse Jaye, cu voce chiţăită. Ziua dumneavoastră standard este într-adevăr cu o secundă mai scurtă decât ceea ce am folosit noi în tot acest timp.

Femeia Neera şi cei *57* murmurară nerăbdători.

— Care este diferenţa?

Hilts îşi trânse pumnii şi se uită la Jaye.

— *Spune-le!*

— De-a lungul a două mii de ani? E o *diferenţă de opt zile*. Asta înseamnă...

— Asta înseamnă, spuse Hilts, păşind alături de asistentul său tremurând, că după adevărata cronometrare a fondatorilor noştri, *Ziua Testamentului* este *astăzi*. Şi Festivalul *Ridicării lui Nida* începe chiar astăzi, de asemenea. Se uită la Iliana şi îşi coborî vocea. Dar ziua lui Yaru este cea importantă.

Bentado se îndreptă cu paşi mari către cei doi şi se înfurie.

— Este absurd! Îl apucă pe Jaye de încheietura mâinii. Vrei să-mi spui că prostul ăsta Keshiri a numărat toate secundele de când a aterizat *Omen*? Trebuie să fie zece milioane...

— Cuvântul în limba dumneavoastră este *miliarde*, şuieră Jaye. Şi sunt mai mult de şaizeci.

Iliana păşi înainte – şi îşi coborî sabia de lumină.

— Spune adevărul, zise ea. Nu simt nicio înşelăciune în el. Nici altceva de acest fel.

Bentado se întoarse spre aliaţii săi, care încuviinţară din cap în tăcere. Până şi nenorociţii *57* se opriră.

Hilts se uită la Keshiri şi se minună. *Foarte bine. Acum taci din gură!*

— Citirea poate începe, spuse Hilts. Declar *Pacea Panteonului*. Ridicând sus dispozitivul de înregistrare, se uită la fiecare dintre liderii facţiunilor. Dezactivaţi-vă armele – şi chemaţi înăuntru oricare dintre liderii rivali de afară, spuse el. Nu eu pot să le spun oamenilor cum să conducă treburile. Poate că Yaru Korsin va putea.

Capitolul 4

— ...când am aterizat, eram puţini. Supravieţuirea noastră nu era garantată. Tribul – ceea ce am devenit – a fost un mecanism necesar. Odată ce am ştiut că Kesh nu prezinta pericole pentru noi, singura ameninţare venea de la noi înşine...

Căpitanul navei stelare stătea pe scaunul de comandă, în faţa morţii – şi, fără să ştie, în faţa mai multora dintre descendenţii săi îndepărtaţi, separaţi de timp. Imaginea lui Yaru Korsin pâlpâi în aer, aruncând umbre stranii prin atriul întunecat. Nu era nici Korsin cel robust al ultimei picturi şi nici zeitatea cu ochi de gândac a sculpturii Keshiri; era pur şi simplu un bărbat. Un rege războinic extenuat, strângându-se de piept şi vorbind ultimele lui cuvinte.

— ...la fel cum te-am instruit în secret, Nida, există şi secrete pe care tu trebuie să le păstrezi pentru întotdeauna. Adevărata putere se află în spatele tronului. În caz că se întâmplă un dezastru – aminteşte-ţi asta...

Erau doar platitudini trecute de la un conducător la copilul său, amândoi morţi de multă vreme. Hilts studiase cuvintele timp de atât de mulţi ani, încât îşi pierduseră magia pentru el. Era adevărat, acea primă vizionare animată, cu mult timp în urmă, a lui Yaru Korsin, îi încântase imaginaţia. Dar de data asta era diferit. Stând în spatele dispozitivului şi a proiecţiei sale, se trezi uitându-se nu la figura antică, ci prin el, la ascultătorii adunaţi. Atriul fusese eliberat în acea după-amiază de trupurile morţilor şi de războinicii vii rămaşi; acum, la căderea întunericului, rămăseseră doar liderii celor trei facţiuni, plus ceva mai mult de o duzină aduşi de afară. Hilts cercetă fiecare faţă. Unii aveau aceeaşi privire de minunare pe care o avusese şi el odată; smerenia era un concept nou pentru majoritatea celor din Sith. Alţii păreau neatinşi. Hilts se concentră din nou asupra lui Korsin. Era pe cale să moară atunci când făcuse înregistrarea; sângerând pe scaunul care fusese odată al căpitanului lui *Omen*, înregistrase în grabă un mesaj către fiica sa, care era ocupată să termine rebelii în altă parte a muntelui. Între accese de tuse, holograma lui Korsin vorbi

despre ierarhia tribului şi despre cum ar trebui gestionată structura pentru a preveni răscoale precum cea care l-a ucis în cele din urmă. Tocmai spusese partea despre uciderea soţiilor Marilor Lorzi morţi şi despre alungarea lui Seelah; Hilts încă mai putea simţi valuri de furie venind dinspre Iliana.

— *...ar trebui să deţină Tribul pe termen lung, dar vei dori să începi să-ţi aduci propriii tăi oameni la rangul de Lord. Am câteva sugestii, în funcţie de cine va supravieţui...*

— Asta este partea plictisitoare, se răsti Iliana.

Hilts coborî privirea spre pantofi. Avea dreptate. Cu toate referirile prezentate în document, ştia că acesta includea multe detalii logistice. Mai mulţi dintre lideri îi acordau o atenţie absorbită, ascultându-l pe Korsin vorbind despre înaintaşii lor intelectuali pe care îi adoptaseră, dar pentru ceilalţi era plictisitor. Uitându-se la membrii refractari, Hilts se întrebă care avea să fie următoarea sa mişcare. Acum era singur; Jaye fusese dat afară împreună cu colegii săi de muncă înainte de a începe lectura. Asta era bine pentru ei, pentru moment. Dar *Pacea Panteonului* se va încheia odată cu înregistrarea – şi nu erau semne că vorbele lui Korsin aveau să aducă o înţelegere. Cum va putea să rămână în viaţă – cu atât mai mult să-şi protejeze personalul şi poziţia – dacă vizionarea nu rezolva nimic?

Nu contează viitorul Tribului, gândi Hilts. *Cum rămâne cu viitorul meu?*

După câteva minute, discursul lui Korsin încetini. Rana mortală îşi arăta efectele, cuvintele sale devenind mai personale. Hilts ridică din nou privirea, fascinat din nou de legătura de moment cu un bărbat de acum două mii de ani.

— *...Nida, fiica mea, eşti mai mult decât singurul lucru bun venit de la Seelah. Eşti viitorul Sithului de pe această planetă. Nu a fost... alegerea noastră să locuim aici.*
Dar este... alegerea noastră să nu murim aici. Acea alegerea... o vei face tu...

Korsin se prăbuşi în scaun. Imaginea încremeni.

— Asta-i tot? spuse Iliana.

Hilts se uită la ea, nefiind impresionat că ea vorbise prima.

— Asta e tot.

Se îndreptă spre dispozitivul de înregistrare.

— E suficient, spuse Korsin Bentado cu respect. Tocmai ai auzit un mare lider spunând-o. Nu poate exista decât o singură structură de putere – cea pe care a inventat-o *el*. Cea reprezentată de oamenii mei. Fără compromisuri.

— Te înşeli, se auzi o altă voce.

Hilts văzu că aparţine liderului *Destinului de Aur*, grupul obsedat de aspectele stelare ale originii Tribului.

— Am auzit un mare cuceritor descriind un popor puternic. Noi nici nu intenţionam să venim aici – totuşi am supus această lume instantaneu. Fiecare om din galaxie are probabil propriul său regat planetar! Trebuie încetăm lupta, să redeschidem templul şi să ne întoarcem la stele!

Hilts clătină din cap în timp ce certurile începură din nou. Încă nu scoseseră săbiile de lumină; liderii erau prea ocupaţi să-şi spună unul altuia ceea ce auziseră cu toţii. Dar era doar o chestiune de timp. Se jucă absent cu dispozitivul. De data asta fusese mai uşor să îl facă să funcţioneze, dar dintr-un anumit motiv nu se dezactiva cum trebuie. Apăru o imagine cu purici – şi apoi altceva. Imagini trecătoare, intercalate cu scena Marelui Lord mort.

— E ceva aici, spuse Hilts, reglând dispozitivul. Dedesubt.

Un palimpsest. Auzise artiştii Keshiri vorbind despre acest concept. Ocazional, o a doua lucrare era pictată peste o versiune anterioară, folosind aceeaşi pânză. Conceptul nu avea sens în sculptură – şi nu era imaginea proiectată o sculptură vie? Dar totuşi, era *ceva* acolo. Poate că atunci când Korsin folosise dispozitivul pentru a-şi înregistra mesajul, existase deja un altul, iniţial!

Lovi din nou cele câteva butoane a căror funcţionare o înţelesese...

...şi apăru un monstru.

— Acesta este Stăpânul tău, Naga Sadow, vorbind cu Căpitanul Yaru Korsin!

La auzul vocii grave, liderii se întoarseră instantaneu de la argumentele lor. Aparţinea cuiva care nu era în întregime uman, îmbrăcat în haina unui conducător Sith. Faţa lui Sadow avea o tentă roşiatică, terminându-se cu două tentacule ascuţite care se zvârcoleau atunci când vorbea. Venele ieşeau în evidenţă pe craniul său chel ca nişte lanţuri muntoase. Şi în

timp ce vorbea, dădea din mâini – ce mâini! – terminate cu gheare cum numai un uvak putea avea.

Femeia Neera din *Forţa 57* vorbi prima.

— Ce... este *chestia aia*?

— Alături de Saes cu The Harbinger, sunteţi decretaţi să duceţi echipa de mineri a fratelui tău, Devore, pe Phaegon. Veţi obţine cristale Lignan pentru cauza mea şi apoi vă veţi întoarce pe Kirrek.

Hilts trebui să se frece la ochi. Limba era a lor, chiar dacă avea un accent puternic. Dar cine o vorbea? În afară de Keshiri, nu era nicio înregistrare despre existenţa unei alte specii inteligente în univers. Şi cu siguranţă nu una care să dea ordine oamenilor.

— Pentru această misiune, îţi dau pe cineva cu care ai mai lucrat, Ravilan Wroth şi războinicii săi Massassi.

Imaginea se schimbă – şi dacă vederea lui Naga Sadow îi speriase pe privitori, apariţia celui numit Ravilan şi a escortei sale le provocă oftaturi sonore. Având pielea complet roşie, Ravilan părea şi mai puţin uman decât Sadow, de la smocurile de sprâncene proeminente până la tentaculele faciale chiar şi mai lungi. Iar monştrii înfricoşători de culoarea sângelui care stăteau în spate lui Ravilan era groteşti dincolo de orice închipuire. Imaginea pâlpâi şi Naga Sadow reapăru.

— Am trimis după fratele tău, Devore, ca să-l informez că tu vei fi la comandă. Dar amintiţi-vă că sunteţi cu toţii supuşi legii şi capriciului meu. Tu s-ar putea să ai ceva mai multă libertate de acţiune decât permit alţi Sith sclavilor lor – dar cel mai mare lucru la care poate aspira specia ta este competenţa în serviciul meu. Şi asta îţi cer. Munca ta îmi va crea gloria. Începe pregătirile. Reuşeşte în numele meu. Dă greş – şi poţi muri.

Imaginea dispăru, lăsând atriul aproape în întuneric. Lumina stelelor se strecura prin ferestrele sparte de deasupra. În cele din urmă, Iliana vorbi.

— Ce a fost *asta*?

— Un mesaj, spuse Hilts, atingând cu atenţie dispozitivul. Mesajul iniţial. Cred că Korsin şi-a înregistrat mesajul peste el – iar noi nu trebuia să-l vedem.

Dispozitivul fusese dificil la activările recente. Poate că, în cele din urmă, nu a mai reuşit să facă ceea ce intenţionase Korsin. Expiră şi îşi ridică privirea spre ferestrele de deasupra.

— Cred că a fost, aşa cum a spus chiar el, Naga Sadow.

Mulţimea izbucni neîncrezătoare, cel mai tare vociferând Korsin Bentado.

— Naga Sadow este doar un nume din poveşti – *aliatul ceresc* al lui Korsin. Ăsta... chestia asta *se comporta* de parcă ar fi deţinut *Omen*. Şi echipajul!

— Nu erau cuceritori, spuse Iliana acidă. Erau săpători în noroi. Şi marele Yaru Korsin a fost doar un cărăuş!

Acoliţii înspăimântători ai *Forţei 57* păreau cei mai îngroziţi dintre toţi, văzând adevăratul chip al lui Ravilan şi al proscrişilor săi.

— Asta – nu este Sith, spuse femeia Neera, aproape în şoaptă. Asta este o *nebunie*.

Hilts rămăsese mut. Toate micile mistere din istoria lor şi toate secţiunile redactate ale textelor avură brusc sens, dacă se mai putea numi asta *sens*. Yaru Korsin şi întreg panteonul fondator fuseseră sclavi – scalvii *chestiei* ăleia?

— Nu e de mirare că Seelah Korsin a vrut ca toţi să fim exemplare pure, spuse Iliana, stând în faţa celorlalţi. Ea ne *sfinţea* rasa.

Korsin Bentado păşea prin cameră.

— Nu, nu se poate. Nu se poate. Se uită la Hilts. Tu! *Păstrătorule*! *Surorile* au ajuns primele la tine. Ai alterat ceva?

— Nici nu aş şti de unde să încep, spuse Hilts.

Ridică proiectorul de pe podea şi îl aşeză la loc pe piedestal.

— Atunci... ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu suntem pur şi simplu *Tribul*, spuse Hilts. Suntem un *trib pierdut*. Aproape că scuipă adjectivul. Nu era ceva de care să fie mândru. Suntem dispăruţi. Nu am venit din proprie voinţă; am fost trimişi şi nu am fost trimişi aici. Dar, odată ce ne-am prăbuşit, Korsin a rămas – pentru că nu voia să se întoarcă şi să înfrunte *chestia aia*.

Murmurele deveniră mai puternice. Cine ar putea da vina pe Korsin? Dar asta însemna că ei erau ceva cu adevărat teribil.

Erau *sclavi fugari*.

Într-o clipită, Iliana îşi aprinse sabia de lumină şi se repezi înainte. Hilts se precipită, fiind sigur că venea după el. În schimb, arma ei lovi dispozitivul de înregistrare, tăindu-l în două laolaltă cu piedestalul pe care era aşezat.

Hilts se îndreptă spre jumătăţile dispozitivului din care acum săreau scântei.

— De ce ai făcut *asta*?

— Nu putem lăsa pe nimeni să afle, le spuse Iliana celorlalţi, cu voce gravă. Nu au vrut niciodată să ştim asta. Seelah trebuie să fi interzis orice înregistrare a ceea ce erau cu adevărat oamenii lui Ravilan. De aceea Korsin a înregistrat peste mesaj. Trebuie să păstrăm acest secret.

Hilts ridică privirea spre ea.

— Nu văd cum...

— Nu-i putem lăsa pe Keshiri să afle! spuse Korsin Bentado, uriaşul stoic fiind acum la fel de nervos precum Jaye. Dacă vor afla că *Protectorii* lor au putut fi conduşi de astfel de creaturi...

— Nu vor afla, şuieră femeia Neera. Îi voi ucide pe toţi imediat.

— Nu va fi necesar, spuse Iliana, măcinând cu cizma fragmentele de dispozitiv. S-a terminat.

Hilts se uită la rămăşiţe. Da, se terminase.

* * *

Totul mersese, în mod previzibil, greşit. Douăzeci de Sithi nu puteau păstra un secret, nici măcar pentru propria lor protecţie. Cineva spusese povestea. Poate unul dintre participanţi, neliniştit şi plin de băutură, dezvăluiseră totul despre originile *Tribului Pierdut*. Cu siguranţă, mulţi dintre tovarăşii liderilor fuseseră nerăbdători să afle veşti despre ceea ce se întâmplase în timpul lecturii. Şi acolo, în tabăra de afară, erau oameni din tot Kesh, sărbătorind Festivalul *Ridicării lui Nida*. Oameni cu uvaki, gata să zboare şi să aducă mai departe veştile cumplite.

Nu erau speciali.

Rezultatul se văzu rapid. Oraşele de pe Kesh stăteau deja să se prăbuşească. Acum ardeau. Toate, dacă te luai după puţinele veşti care veniseră din restul continentului. Astăzi era

Ziua Testamentului programată în mod oficial. Durase doar opt zile pentru ca adevărul canceros să ajungă în fiecare loc în care trăiau oameni.

Erau nimicuri.

Hilts privi străzile întunecate din coliba de lăstari de hejarbo a lui Jaye. Locuinţa supravieţuise primei furtuni de foc, dar piromanii se puseseră din nou în mişcare şi probabil că nu va mai rezista prea mult timp. Pretutindeni, Keshiri priveau din ascunzători, temându-se şi pentru viaţa lor, dar fiind şi fascinaţi de convulsiile prin care treceau stăpânii lor. Furia curgea liber în timp ce o întreagă rasă încerca să se sinucidă.

Nu meritau să fie cineva.

— Ăsta este sfârşitul vremurilor, Stăpâne Hilts, spuse Jaye, înghesuit lângă el în prag.

Înspăimântatul Keshiri îşi ridică privirea spre norul de uvaki înnebuniţi, care încercuiau în zbor flăcările.

Hilts doar dădu din cap, pur şi simplu. Îi spusese asistentului său despre conţinutul înregistrării. Nu prea mai conta, acum. Populaţia umană de pe Kesh scăzuse deja până la câteva mii după toate luptele. Câţi ar mai putea rămâne? Nu văzuse pe niciunul dintre liderii facţiunilor de când izbucniseră revoltele – nici măcar pe Iliana, care părea încrezătoare că pericolul trecuse. Cât de mult greşise. Nu va mai dura mult de-acum.

Şi totuşi… Korsin spusese altceva. *Adevărata putere se află în spatele tronului,* spusese el. Era o afirmaţie ciudată. Hilts auzise de un idiom Keshiri care se referea la contribuţiile unei soţii. Dar soţul lui Seelah nu putea să spună asta. O cunoscuse pe Iliana, descendenta ei spirituală. Hilts nu ar fi avut încredere nici măcar că ea nu-i va jefui cadavrul. Niciun Sith nu avea încredere într-o iubită – cu atât mai puţin în una ca Seelah.

Hilts se ridică în prag.

— *Păstrătorule*, te vor vedea revoltaţii!

Omul cu părul gri nu îl băgă în seamă, uitându-se, în schimb, în sus, spre palat. Îl părăsiseră când mulţimea devenise violentă. Dar nu la asta îi stătea mintea acum. Ci la ceea ce nu fusese niciodată acolo.

Un tron.

Cu mantia zvâcnind în spatele lui, Hilts o porni pe stradă. Alarmat, Jaye îl urmă, atent să nu calce – sau să se privească – pe vreunul dintre vecinii săi morţi.

— *Păstrătorule*, ce este?

— Este tronul, Jaye. Tronul!

Keshiri ştiau termenul. Bătrânii din Neshtovar obişnuiau să-l folosească pentru ei.

— Dar Korsin nu a avut un tron.

— Nu în palat, băiete. Uite!

Apucându-l de umeri pe asistentul său, îl întoarse pe Keshiri spre vest – spre vârfurile acoperite de nori ale Munţilor Takara. Deodată reîntinerit, Hilts recită replicile pe care le memorase cu zeci de ani mai devreme.

— *Există şi secrete pe care tu trebuie să le păstrezi pentru întotdeauna. Adevărata putere se află în spatele tronului. În caz că se întâmplă un dezastru – aminteşte-ţi asta.*

Scrutând prin fum, se uită spre locul interzis.

— Tronul lui Korsin era scaunul lui de căpitan de pe *Omen* – şi este acolo sus!

— Eu – nu înţeleg, se bâlbâi Jaye.

— Nu am fost meniţi să vedem mesajul lui Sadow – dar nu aia era moştenirea lui Yaru Korsin. Mai este ceva – ceva despre care a vorbit în Testament. Ceva care ar putea salva *Tribul* de el însuşi!

Hilts răsuflă adânc, atât de entuziasmat cu nu mai fusese de mulţi ani. Întreaga sa viaţă, crezuse că ştia toată istoria, tot ce voia să spună Korsin. Chiar ar fi putut lăsa… un *postscript*?

— Mai este doar un singur lucru de făcut, spuse Hilts, ridicându-şi pelerina şi mergând încrezător prin haos. O să desigilăm templul. Mergem la bordul lui *Omen*!

SFÂRŞIT

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

— Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre—

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

